உதயதாரகை—MORNING STAR.

PUBLISHED AT MANEPY, CEYLON, TWICE EACH MONTH, AT TWO SHILLINGS A YEAR, PAYABLE IN ADVANCE.

௰௨ம். புத்தகம். சஞ்சிகை உ௰.] ௲அ௱௫உம் ஷு. ஐப்பசி ௴. உஅ ௳. வியாழக்கிழமை.—Thursday, October 28, 1852. [Vol. XII. No. 20.

[An Account of Bala Soondari.]

தேவபத்தியுள்ள இந்துதேசத்துப் பெண் பிள்ளையைப்பற்றி.

இப்படியிருக்க, அவள் நாயகனுடைய மாதாவுங் காலஞ்சென்றுபோக அவள் அஞ்ஞானியாயிருந்தாலுந் தன்னுடைய ஆஸ்தியெல்லாம் இவர்கள் இருவருக்குங் கொடுத்துவிட்டாள். அந்த நியாயமேதேன்று ஒருவருக்குந் தெரியவில்லை. அதுவுமல்லாமல், கொஞ்சநாளயிற் பிற்பாடு அவருடைய பிதாவழியாய் இவர்களுக்கு வருடமொன்றுக்கு, ௯௱. பவுனதிகமாகக் கிடைத்தது. இதினல் அவளுக்கு முன்னிலும் அதிக இட்டமாய் நடக்கத்தக்க இடமிருந்ததுமன்றி ஒரு இங்கிலீஸ்காரியை வைத்துத் தான் இங்கிலீஸ் படிக்கிறதற்குப் போதுமான பணமுமிருந்ததினல் அவள் அந்தப் பாஷையைச் சீக்கிரம் படித்து நன்ருய்ப் பேசவும் எழுதவுந்தக்க சாமர்த்தியமுள்ளவளாகி அறிவிலுங் கிருபையிலும் அதிகமாக வளர்ந்துகொண்டு வந்தாள். அவளொரு புது உலகத்தில் உட்பிரவேசிக்கிறதுபோல் இருந்ததினல் அதின் அதிசயங்களை ஆராய்ந்து பார்க்கிறதற்குத் தீவரப்பட்டாள். இந்தவேளையில் அவளுக்கு வயது பதினேழு. தான் நல்ல காட்சிகளுக்கு நடுவிலே இருக்கிறதாக அவளுடைய மனதிற்குத் தோற்றிற்று. ஆனலுஞ் சீக்கிரமாய் அவளுக்கிருந்த இன்பமான உணர்வுகளும் அவள் எண்ணியிருந்த நம்பிக்கையும் இருள் அடைந்தன. அவளுடைய நடையின் வெளிச்சம் எங்கும் பிரகாசித்ததினலே அஞ்ஞானிகள் அதைக்கண்டு கோபிக்கவும் பகைசாதிக்கவும் இடமாயிற்று. கிறிஸ்து மார்க்கத்தை அனுசரிக்கிற வீடானது அஞ்ஞானிகளுக்கு நடுவிலே ஒரு புதுக்காரியமாயிருந்ததுமன்றி, அதை அவர்கள் சகித்துக்கொள்ளக் கூடாததாயிருந்ததினல், அவளைக்கொண்டு கிறிஸ்துவை மறுதலிக்கப்பண்ணும்படி சகல வகையான உபாயங்களைப் பண்ணினலும், கிறிஸ்துமார்க்கம் உண்மையென்று அவள் மனதிலே பட்ட எண்ணம் மாறவுமில்லை. அவளுடைய தெய்வ நம்பிக்கை குறையவுமில்லை. நன்னெறி அவள் நடையில் உரங்கொண்டதினல், தப்பிதமென்று தன் மனங்கண்ட வழியை நாடவுமில்லை. தனக்கு உண்மையென்றுபட்ட வழியைவிடவுமில்லை. தன் சிநேகிதரை எப்பொழுதும் பிரியப்படுத்தி நடத்தத்தக்க நற்குண சீலியாயிருந்தாள். ஆனலும், அவர்கள் எப்போவாகுதல் அவளித்தில் தங்களோடேகூடி விக்கிரக வணக்கத்திற் சேர, அல்லது அடாத யாதொன்றைச் செய்யச் சொல்லிச் சேட்கிற வேளையில், குற்றமென்று என் மனம் உணருகிறதை நான் எப்படிச் செய்யலாமென்றுசொல்லி மறுதலிப்பாள். தன்னுயகனுந் தன்னைப்போலே உண்மையான கிறிஸ்தவனயிராதது அவளுக்குச் சன விசாரமாயிருந்தது. அவள் சிறிதுவேளை தன்னுயகனைப் பார்த்து, நீர் என்னுடனேகூடிக் கிறிஸ்துநாதரைப் பிரசித்தமாய் அறிக்கைபண்ணவேண்டுமென்று கேட்கும்போது அவர் ஏதும் போக்குச்சொன்னல் அவள் சொல்லுவாள், நாயகனே, நீரொரு கிறிஸ்தவனகச் சம்பவித்தால் நான் உம்முடனே போயொரு சிறுக்குடிலிலே தானும் இருந்து வாசம்பண்ணுவதே எனக்குப்பிரியம். அங்கே நாங்கள் எங்கள் விருப்பம்போலத் தேவனுக்குத் தொண்டுசெய்யலாமேன்பாள்.

ஆனலும் முன்னிலும் அதிக சோதனை அவளுக்கு நேரிட்டும் அதெல்லாங் கடந்துபோயிற்று. அாடுயம். ஆண்டின் பிற்கடைசியிற் சுந்தரிக்கும் அவள் நாயகனுக்கும் முன்னிலும் அதிகதன்னிட்டமிருந்ததினல், கிறிஸ்துமார்க்கத்திலே அவர்கள் மிகவும் விருப்பமுள்ளவர்களாய் இருந்தார்கள். அஞ்ஞானமென்னும் பெரிய காட்டுக்கு நடுவே கிருபையென்னும் பயிர் சிறப்பாய் வளருவதை அவளுடன் பழக்கமாய்த் தெய்வபத்தியுள்ளவர்களாயிருந்த துரைச்சாணிமார்கண்டு சந்தோஷப்பட்டு முக்கியமான அனேகம் புத்திமதிகளை அவளுக்குச் சொல்லிக் கொடுத்தார்கள். ஆனலும் இவள் கிறிஸ்துவை விசுவாசித்துப் பாவத்தைவிட்டுக் குணப்பட்டதற்காகப் பரமண்டலத்திற் தேவதூதர்களும் பூமண்டலத்திற் கிறிஸ்தவர்களுஞ் சந்தோஷப்பட்டிருக்கிற வேளையிலே கடவுள் அவளைத் தன்னிடம் அழைத்துக்கொண்டார்.

சென்னபட்டினத்திற் தெய்வபத்தியுள்ள ஒரு துரைச்சாணி ஈமன்ஸ் (Hemans) அம்மா எழுதிய ஒரு பாட்டுப் புத்தகத்தை இவளுக்கு உபகாரமாகக் கொடுத்தனுப்பினுள். அந்த உபகாரத்துக்காக இவள் துரைச்சாணிக்கு நன்றியறிதற் கடுதாசி எழுதுகிறபோது சடுதியாய்த் தலையிலே ஒரு வருத்தமுண்டாகிக் கொஞ்சநாளயிற்குள்ளாக இறந்துபோனுள். அவள் காலஞ்செல்லச் சிறிது நாளைக்கு முன் அறிவுமயங்கித் தெளிந்து, தன்னுடைய ஆஸ்தியிற் சிறிதுபகுதிகளைப்புற்றித் தன்னுயகனுடனே சிலவொழுங்கு பண்ணினபிற்பாடு, தனக்கு மருந்து செய்த வயித்தியனையும் சமுசாரத்துக்குச் சேர்ந்த மற்றவர்களையும் அழைப்பித்துவைத்து, வயித்தியனைப் பார்த்து, வயித்தியனே! நான் சாகப்போகிறேன் என்ருள். அதற்கு வயித்தியன், நீ சாகப்பயப்படுகிருயா என்றதற்கு, அவள் இல்லை, அதைப்பற்றி எனக்கு எள்ளளவும் பயமில்லை. நான் இந்தக் கன்மபூமியில் இருந்தது போதுமென்ருள். நீ விசுவாசஞ் சேபமென்னும் ஆவியுடனே மரிக்கிருயாவென்று நாயகன் கேட்டதற்கு, அவள் தன் கண்ணை ஏறிட்டுப்பார்த்துத் தீர்க்கமான சத்தத்துடனே, அதைப்பற்றி உமக்குச் சந்தேகமா? நானே கிறிஸ்து இயேசுவிலுள்ள விசுவாசத்தோடே மரிக்கிறேன் என்ருள். நீ என்னை மோட்சத்தில் நினைத்திருப்பாயோவென்று நாயகன் கேட்க, அவள், நான் உம்மை ஒருபொழுதும் மறவாமல், எப்பொழுதும் உம்மை வட்டமிட்டுப் பறப்பேனென்ருள். பிற்பாடு வேதாகமத்தை வாசிக்கும்படி சொல்லிக் கொஞ்சநேரமாகத் தியானத்துடன் உற்றுக்கேட்டு, வயித்தியனுடைய கையைப் பிடித்து, நான் உம்மைவிட்டுப் போய்வருகிறேனென்று உபசாரஞ் சொல்லி, நாயகனைப்பார்த்து நான் இனி நித்திரைகொள்ள விடுமென்ருள். உடனே அறிவு மயங்கி இயேசுநாதரில் நித்திரையடைந்தாள்.

இந்தச் சரித்திரம் வாசிக்கிறவர்களுக்குச் சந்தோஷத்தைக் கொடுக்கிறதுமல்லாமல், காரிருள் மூடிய இந்துதேசத்தில் சுவிசேஷம் வெற்றியடையக் காண்கிறதற்கு விரும்புகிற சகலருக்குந் தைரியத்தைக் கொடுக்கிறதாய் இருக்கின்றது. பிரசங்கங்களைப் பண்ணினதினலும் பள்ளிக்கூடங்களை ஸ்தாபித்ததினலும் அனேக பலன்கள் அந்தந்த வேளையிற் காணப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனலும் இதுமாத்திரமல்ல, பிரபைபொருந்திய சூரியனுடைய முகம் அடிவானத்துக்கு மேலேவந்து காணப்படமுன், காலையிலே அதினுடைய ஒளி வானம் பூமி அடங்கலும் பரந்துநிற்கிற தன்மைபோலச் சுவிசேஷமும் இருக்கின்றது. இந்துதேசத்துப் பெண்களில் அனேகர் இருக்கும் இடத்திற்குக் குருமார் இட்டமாய்ப் போய்ப் புத்திசொல்வது பிரயாசமாய் இருந்தாலும், சிறிது பெண்களோவென்ருல், குருமாருடைய சத்தத்தின் எதிரொலியைக் கேட்கிறதற்கும் கிறிஸ்தமான பள்ளிக்கூடங்களிற் படிப்பிக்கப்பட்ட, அல்லது சிறிதுவேளை கிறிஸ்துமார்க்கக் கோவிலுக்குப்போய்ப் பிரசங்கத்தைக் கேட்ட அவர்களுடைய பிதாக்கள், சகோதரர், உறவின் முறையார் மூலமாய்க் குருமாருடைய போதனையின் பேலனை உணருகிறதற்கும் தொடங்கி இருக்கிருர்கள். கண்டு பேசிக்கொள்ளுகிறதற்குப் பிரயாசமாயிருக்கின்ற ஒரு பகுதியான் மேல்குலத்தவர்களுக்குள்ளே சந்தேகமில்லாமற் கர்த்தருடைய திருவாக்கானது அமைதியுடனே செல்லுகிறதற்கு வழிகண்டு பிடித்திருக்குது. தேவவசனத்தைப் பிரசித்தம்பண்ணுகிற இந்தமகிமையான உத்தியோகத்தில் ஏற்பட்ட சகலரும் இளக்கரித்துப்போகாமல் மேற்காட்டிய இந்தச் சரித்திரத்தைக்கொண்டு தைரியப்படுவார்களாக.

[The Nails in the Post.]

ஒரு கமக்காரனுக்கு யோவான் என்னும் ஒரு மகனிருந்தான். அவன் கவலையீனனய் நடக்கிறதைப் பிதாக் கண்டு ஒருநாள் அவனைப்பார்த்து, பிள்ளையே, நான் உனக்குச் சொல்பவைகளைக் கவனியாமல் வீணனய் நடக்கிருய். இனி நீ தப்பிதஞ் செய்யும்போதெல்லாம் நீ செய்த தப்பிதம் எவ்வளவென்று நீ உணரும்படி இந்தக் கப்பில் ஒவ்வொரு ஆணி அறைந்துவிடுவேனென்று சொல்லி, ஒவ்வொரு தப்பிதத்துக்கு ஒரு ஆணி அறைந்து ஒவ்வொரு நன்மைக்கு ஒவ்வொரு ஆணி கழற்றியும் போடுவான். சிலவேளை ஒரு ஆணி, மறுவேளைகளிற் பல ஆணிகளும் ஒரு நாளில் அறையப்படும். கழற்றப்படும்நாள் அரிதாயிருந்தது.

ஒரு நாள் யோவான் கப்பு முற்றும் ஆணியறைந்திருப்பதைக் கண்டு தன்னிலே வெட்கமடைந்து, இவ்வளவு குற்றங்களைச் செய்தேனே, இனி நல்லவனய் நடக்கவேணுமென்று தீர்மானித்து மறுநாளில் மேத்த நல்லவனய் நடந்தான். பிதா அதை அறிந்து நடந்ததற்குத்தக்க ஆணிகளைக் களற்றிப் போட்டார். மற்றைநாளும் அப்படி நடந்தது. இவ்விதமாய் நடந்து எல்லா ஆணியும் கழற்றப்பட்டுப் போனது. ஒரு ஆணி மாத்திரங் கழற்றப்படவேண்டியிருந்த அந்நேரம் பிதா யோவான் பிள்ளையைக் கூப்பிட்டு இங்கேபார். இன்னும் ஒரு ஆணிதான் இருக்கின்றது, இதையுங் கழற்றிப்போடுகிறேன், அது உனக்குச் சந்தோஷமல்லவாவென்று கேட்க, அவன் கப்பைப் பார்த்துக் கண்ணீர்விட்டு அழுதான். அப்போ ஆணிகளெல்லாங்கழற்றிப்போட்டேனே. இனி ஏன் துக்கப்படுகிருய், மகனே, நீ சந்தோஷப்படுவாயென்று நினைத்தேனென்ருன். ஆம், பிதாவே; ஆணியெல்லாங் கழற்றிப்போட்டீர், மெய்தான்; ஆனல் தழும்புகள் இன்னும் இருக்கின்றனவே என்று சொல்லி விசனப்பட்டான். அப்படியே, பிள்ளைகளே உங்கள் துற்பழக்கங்களை நீங்கள் கொஞ்சங் கொஞ்சமாய் மாற்றி நல்லவர்களாய் நடந்து கொள்ளலாம். ஆனலும், அவைகளின் தழும்புகள் இருதயத்திலிருக்கும். ஆகையால், நீங்கள் ஏதுந் தப்பிதஞ்செய்யும்போது பின்னும் ஒருக்கால் அதைச் செய்யாமல் விலகிக்கொள்ளுங்கள். விலகிக்கொள்ளாமல் ஒடுக்க அதிலே பழகுவீர்களாகில் உங்கள் மேல் அனேக ஆணி அறையப்பட்டிருக்கும். பின்பு அவைகளுக்கு விலகி நடந்தும் உங்கள் ஆத்துமாவிலே அவைகளின் தழும்புகளிருக்கும். அத்தழும்புகளை மாற்றுவதற்கு இயேசுக்கிறிஸ்துவின் இரத்தமென்னும் ஒரு மருந்துண்டு, அது கழுவித் தள்ளும். அது அவரிடத்தில் மன்ருடினுற் பெற்றுக்கொள்ளலாம், இனித் தப்பிதஞ் செய்யாமலும் பாருங்கள்.

உதயதாரகையை நடத்தும் முகாமைத்துரையவர்களுக்குவந்தனம்.

ஐயாவே: நான் சொல்லும் முறைப்பாட்டைக் கேட்டு இருளில் அமிழ்ந்திருக்கும் எம்மூர்க் கிறிஸ்தவர்களுக்குத் தங்கள் தாரகை வழியாக நல்ல மார்க்கத்தைப் போதிக்கக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். என்னவென்ருல், பட்டணத்திலும் அதைச் சூழவரவும் கிறிஸ்தவர்களெனப் பேர்பெற்றிருக்கும் அனேகர் தாங்கள் கோவிலுக்கும், கூட்டங்களுக்குப் போவதினலும் இராப்போசன பந்தியைச் சேர்வதினலும் மாத்திரமே மோட்ச பதவியைச் சேர்வோமென்றுநம்பி மோசம் போகிருர்கள்.

இவர்கள் கிருபையின் நியமங்களை வழுவாமல் தழுவிக்கொள்ளுகிருர்கள் மெய், ஆனல் ஞாயிறுதோறுந் தேவனுடைய ஆலயத்திற் சுவாமியை வணங்கவும், அவர் தாசர் சொல்லும் புத்திபோதனைகளைக் கேட்கவும் போய்த் திரும்பித் தங்கள் வீடுகளில் வந்தபின் இருளில் அமிழ்ந்திருக்குந் தங்கள் அஞ்ஞான அயலகத்தாருக்கு, நன்மை செய்வதையாவது, தங்கள் சொந்த ஆத்தும ஈடேற்றத்துக்குரியவைகளையாவது செய்வதை விட்டு அப்பரிசுத்த நாளைச் சிலர், நெல்லுக் குத்துகிறதிலும், சிலர் மாவிடிக்கிறதிலும், சிலர் வீணன பேச்சுக்களைப் பேசுகிறதிலும், இன்னுஞ் சிலரோ பெருந்தீனியிலும் வீணனபேச்சுக்களை மாத்திரமல்ல, சரசம்பண்ணுகிறதிலுமே செலவழிக்கிருர்கள்.

இவர்கள் கிறிஸ்தவர்களா! நான் என்னைப்போல் ஸ்திரிகளைப்பற்றியே பேசுகிறேன். இவர்கள் எப்படிப்பட்ட கிறிஸ்தவர்கள்? முற்காலத்தில் ஒய்வுநாளில் விறகுக்களைப்பொறுக்கின புருஷனைக் கல்லினல் எறிந்து கொல்லும்படியாகக் கட்டளையிட்ட யெகோவாவே, தற்காலத்திலும் இருக்கிருரேன்பது அவர்களுக்குத் தெரியாதோ? விறகுபொறுக்கின மனிதனைக் கல்லினல் எறிந்து கொலைசெய்தார்களேயாகில், நெல்லுக்குத்தும் இவ்வூர்ப் பெண்பிள்ளைகளை என்னசெய்ய வேண்டும்?

பயங்கரமுள்ள நாளில் தேவன் இவர்களிடத்தில் ஒய்வுநாளைக் குறித்துக் கணக்குக் கேட்கும்பொழுது என்னத்தைப் பேசுவார்கள்? அவர்களுடைய சீவசாட்சியே அவர்களைக் குற்றப்படுத்தும்.

காரியம் இப்படியிருக்க ஐயாவே, இவர்கள் அஞ்ஞானிகளாற் சரசம்பண்ணப்படாதபடிக்கும், இவர்கள் பிள்ளைகளும் அவர்களைப்போற் கெட்டவர்களாகாதபடியாகவும் இவர்களிற் கடாட்சம்

வைத்துத் தாங்களுந் தங்கள் குடும்பத்தாரும் ஓய்வுநாளில் கர்த்தருடைய கட்டளையை அவமதித்து நடவாமல் இருக்கத் தங்கள் தாரகைவழியாய், இவர்களுக்குச் செவ்வையான பாதையைக் காட்டியருளக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். நீர் காட்டாவிட்டால், தங்கள் பேரிலேயே அந்தப் பழிநிற்கும்.
இப்படிக்குப்பட்டணத்திலிருக்கும், ஓர்தேவதாசி.
ஐப்பசி மீ. ௰௮௩. தேதி.

மேலேசொன்ன பிரகாரமாய் இவ்வூர்ப்பிறந்த கிறிஸ்தவர்கள் நடப்பதைக்காண்பது எங்களுக்கு மிகுந்த துக்கம். இவ்விடத்தில் எங்கள் சிநேகிதி சொல்லிய கண்டிப்பினால் அனேகருக்கு நன்மையுண்டாகுமென்று விரும்புகிறோம். ஓய்வுநாள் எங்களுக்கு ஒரு விலையேறப்பெற்ற ஆசீர்வாதமாய் அளிக்கப்பட்டிருக்க, இவ்வூர்ப்பிறந்த கிறிஸ்தவர்களில் அனேகர் அதைக் கைக்கொள்ளாமல் அற்பமாயெண்ணி வருகிறார்கள். ஓய்வுநாள் மோட்சத்துக்கு ஒரு அடையாளமாய் இந்தப் பூமியிலே தேவன் கொடுத்திருக்க அதை நாம் அசட்டைபண்ணினால் நித்திய பேரின்ப வீடாகிய மோட்சம் நமக்குக் கிடைப்பதெப்படி!

[On Betel Chewing.]

வெற்றிலை பாக்குச் சுண்ணாம்பு தின்பது இவ்வூரவர்களுடைய பழக்கமென்றும், அதினாலே வியாதியுண்டாகி அனேகர் இறந்து போனார்களென்றும், உதயதாரகை, ௰௮ம் சஞ்சிகையில் அறிவித்தோம். மேலும் அதைப்பற்றிக் கொழும்பு ஒப்சேவர் என்னும் புதினப் பத்திரிகையை நடத்துகின்ற டாக்குத்தர் எல்லியற்றென்னுந் துரை சொல்லுகிறதென்னவெனில், அடிக்கடி ஏதும் பொருளை எடுத்துச் சப்புகிறவர்களுக்கு ஓர்வகையான வியாதி அவர்களுடைய வாயிலே உண்டுபடுதென்பது ஆருக்குந் தெரியாத காரியமல்ல. பிரதானமாய்ச் சுண்ணாம்பு சேர்த்துப் பாக்குவெற்றிலை சப்புகிறவர்களுக்கோ அந்த வியாதியினால் அதிக வருத்தமுண்டாகி முரசு கரைந்து, பல்லும் வேரோடே கழன்றுபோகின்றன. இந்த வியாதியினிமித்தம் மருந்துக்கு வருகிறவர்கள் அனேகர். ஒருநாட் காலமே இரண்டுபேரைக் கண்டோம். பாக்குவெற்றிலை சப்புகிறவர்களுடைய முரசிலுஞ் சொண்டிலும், கொடுப்பின் உட்பக்கத்திலும், முதன் முதல் ஒருவிதமான காயுண்டாகிப் படிப்படியாய் அதற்கடுத்த பகுதியெங்குந் தாவிப் புண்ணாகிக் கடைசியாய்க் கண்ணாலே பார்க்கக்கூடாத விதமாய்ப் பருத்து வெகுநாளைக்கு வருத்தப்படுத்திக் கொல்லுகுது. அது முதலக்குத் துவங்குகிற இடத்தைப் பார்த்துக் கத்தியினாலே வெட்டிப்போடுகிறதே அதற்குக் கைகண்ட மருந்து. ஆனாலுஞ் சனங்கள் அந்தப்புண் அதிகப்படமுன் மருந்து செய்விக்கிறதில்லை. கத்தியினாலே வெட்டி எடுக்கவேண்டியதான வியாதிகளில் இதைப்போலே கெட்டவியாதி யாதொன்றுமில்லை.

உதயதாரகை.

௲அ௱இட ௵. ஐப்பசி மீ. உஅ. ட.

தோத்திரத்துதி.—ஒருவர் தனக்குச் செய்த நன்றியை மறவாதிருக்கிறதே அவரிடத்தில் மேலும் நன்மைகளைப் பெற்றுக்கொள்ளுகிறதற்குக் கைகண்ட வழியென்பது சகலருக்கும் விளங்கும். எங்கள் பரம உபகாரியும் அப்படியே. பலி செபங்களிலுந் தோத்திரம் புகழ்ச்சியே அதிகஞ் சித்தியுள்ளது. இதைப் பற்றி ஒரு கிறிஸ்தவனுடைய கதை நினைப்பு வருகுது. அந்தரித்த ஒரு தீவிலே அவனுக்குக் கப்பற்சேதம் உண்டானபொழுது, அதிலிருந்த எல்லாரும் மாண்டுபோனார்கள். இப்படியிருக்கையில், தானுந் தப்பிக் கரைசேரக் கடவுள் தனக்கு ஒரு வழியைக் காட்டும்படிக்கு அனேக நாளாய் உபவாசித்துச் செபம்பண்ணிக்கொண்டிருந்தாலும் அவனுடைய செபத்துக்கு ஒரு மாறுத்தரவுங் கிடையாமற் போயிற்று. ஆனதன்மையினால், கடவுள் தனக்குச் செய்த நன்மையைப் பற்றித் தியானித்துக் கொண்டிருக்கையில், அவர் தன்னைக் கடல் மோசத்திலிருந்து விலக்கினதற்காகவும், மற்றும் அவர் செய்த நன்மைகளுக்காகவும் ஒரு நாளைச் செலவழித்துத் துதிசெலுத்திக்கொண்டிருந்த அன்றைத்தினமே ஒரு கப்பல் அவனிருந்த இடத்துக்கு வந்து அவனைக் கொண்டுபோய்ச் சுகத்துடன் அவனுடைய ஊரிலே விட்டது. இதை ஒத்த வேறொரு உதாரணத்தைச் சாலோமோனுடைய சரித்திரத்திற் காண்கிறோம். சாலோமோன் தேவாலயங்கட்டிப் பிரதிட்டை பண்ணின வேளையில், அனேகஞ் செபங்கள் பண்ணப்பட்டும், அனேகம் பலிகள் செலுத்தப்பட்டும், தேவன் அவைகளை அங்கிகரித்துக் கொண்டாரென்ற யாதொரு அடையாளத்தையுங் காணவில்லை. ஆனாலும், எக்காளம் ஊதுகிறவர்களும் பாடகர்களும் ஒரே சத்தத்துடன், யெகோவா தயாபரர், அவர் கிருபை என்றுமுள்ளதென்று சொல்லி அவரைத் துதித்துப் பாடினபொழுது, யெகோவாவின் மகிமைப் பிரகாசம் வானத்திலிருந்திறங்கித் தேவனுடைய ஆலயத்தைப் பூரணப்படுத்திற்று. துதிசெலுத்தல் யெகோவாவை மகிமைப்படுத்துகிறதாயிருப்பதினால், மனிதன் செய்யும் மற்றுங்கடமைகள் அனைத்திலும் அதேதேவனுக்குப்பிரியமுள்ளதாய்இருக்கின்றது. தோத்திரத்தைச் செலுத்துகிறவன் என்னைக் கனம்பண்ணுகிறான், என்னை மதிக்கிறவர்களை நானும் மதிப்பேனென்று யெகோவா திருவுளம் பற்றுகிறார்.

இவ்வுலகமோவென்றால் நாம் பிரயாசப்படுகிறதற்கான இடமேயல்லாமல், மற்றும்படி நாம் ஆறியிருந்து சுகானுபோகம் பண்ணத்தக்க இடமல்ல. தேவனுக்குத் தொண்டு செய்வதினால் உண்டான அனுபோகமேயல்லாமல் வேறொன்றும் நமக்கு வேண்டியதில்லை. நாங்கள் ஆறியிருந்து எங்கள் சிநேகிதருடன் பேசிக்கொள்ளுகிறதற்கு மற்ற உலகத்திற்குப் போதுமான நேரம் எங்களுக்குண்டு. அங்கே நாம் அவர்களுடனே என்றென்றைக்கும் இருப்போமென்ற நம்பிக்கை எங்களுக்கு இருக்குமேயானால், இங்கே நாம் கொஞ்சக் காலத்துக்கு அவர்களைவிட்டுப் பிரிந்திருப்பது எங்களுக்குத் திருத்தியாயிருக்கும்.

[Ocular Astronomy. No. 10.]

கிரகசாரவிளக்கம்.

விருச்சிகத்தைப் பற்றி—இந்நாட்களிலே, சூரியன் அத்தமித்து ஏழுமணியளவில் விருச்சிகராசிக்கு மேற்குப்பகுதியில் தென்மேற்கடிவானத்திற்குக்கிட்ட வியாழனுஞ் செவ்வாயுங் காணப்படும். தென்கிழக்கு முகமாய் முப்பது பாகையளவுக்கு விசாலித்து, முதலாம் பருமத்தில் ஒன்றும், இரண்டாம் பருமத்தில் ஒன்றும், மூன்றும் பருமத்திற் பதினென்றுமுள்ள நட்சத்திரங்களைப் பொருந்திய விருச்சிகமானது தெற்குப்பக்கமாய் நிற்கின்ற ஆறு இராசிகளிலும் பெத்தப் பிரபையுஞ் சிறப்புமுள்ளதாய் இருக்கின்றது. இந்த இராசியை நாங்கள் கவனமாய்ப் பார்த்தால் அதை விருச்சிகமென்பதேதென்று விளங்கும். வியாழனுக்கு இரண்டோருபாகை கிழக்காய்ச் செவ்வாய் இப்பொழுது செல்லுகின்ற இடத்தில், வடக்குந் தெற்குமாக ஒடியதாய் இரண்டாம் பருமத்தையுள்ளதான நாலைந்து நட்சத்திரங்கள் ஒரு வில்வளைவான ரேகையிற் காணப்படும். இந்த நட்சத்திரங்களே அந்த விருச்சிகத்துக்குத் தலை. அல்லாமலும், இவைகளுக்கு நடுமையத்திலிருக்கின்ற நட்சத்திரத்திற்கு எட்டொன்பது பாகை தென்கிழக்காய் விருச்சிகத்துக்குப் பின்புறத்திலே அக்கினிமயமான முதற்பருமாயிருக்கின்ற ஒரு நட்சத்திரமுண்டு. அதிலிருந்து ஏறக்குறைய இருபது பாகை தென்கிழக்குமுகமாய்ப்பார்த்தால், S என்னும் அட்சரவடிவம் பொருந்தியதான பந்துப்பதினொரு நட்சத்திரங்கள் கூடிச்சேர்ந்து ஒன்றையொன்று தொட்டுக்கொண்டு கடைசியாய் இரண்டுநட்சத்திரங்கள் நிற்கிறது போலத் தோற்றுகிறதாக எங்களுக்குத் தெரியும். இது தான் விருச்சிகத்துடைய வால். மற்றமாதஞ்செவ்வாயானது விருச்சிகத்தின் வாலுக்கு வடக்காய் விருச்சிகத்துடைய உடலை ஊடுருவிக்கொண்டு கிழக்கைநோக்கிச் செல்லும்.

சென்னபட்டினம்.—உவெஸ்லியன் மிசியோன் சங்கத்தைச்சேர்ந்த கனம்பொருந்திய தோமாஸ் கிறையர் என்னும் போதகர் வங்களூரிலிருந்து இந்தமாதம் முதலாந்தேதி சென்னபட்டினத்தில்வந்து சேர்ந்தவுடனே பேதிவியாதி உண்டாகி ஐந்தாந்தேதி காலஞ் சென்றுவிட்டார். இவர் சனங்களிலே அன்புவைத்து அவர்கள் கிறிஸ்துவின் மூலமாய்த் தங்கள் ஆத்தும இரட்சண்ணியத்தை அடையும்படிக்கு மகா பிரயாசத்துடன் புத்திசொல்லி வந்தாரென்பது வெகுநாளாய்ச் சகலருக்குந் தெரியும். ஆனாலுங் கர்த்தர் சித்தம் எங்கள் சித்தம் போலல்ல. பூமியிலே அவர் தன்னோட்டத்தை முடித்தார். ஆகையினால், காலஞ் சென்றவர்களுடைய இடத்தைப் பராபரிக்கிறதற்கு வேறே ஆட்களை அனுப்புவது மாத்திரமல்ல, இன்னும் அனேகம் புதிய இடங்களைப் பராபரிக்கிறதற்கான அநேகம் தாசரை அனுப்பும்படி கடவுள் சித்தமாகட்டும்.

இந்தமாதம் எட்டாந்தேதி காலமே பத்துமணி தொடங்கி ஒன்பதாந்தேதியளவுஞ் சென்னபட்டினத்திற் கடும்புயலடித்ததினால் இரண்டுபெரிய கப்பல்களும் அனேகந் தோணிகளும் உடைந்து அக்கப்பாடுபட்டுப் போயிற்று. இப்படி உடைந்துபோன ஒருகப்பலில் இருந்த மனிதர், உாசரு. அவர்களில் ஏறக்குறைய நூறுபேரளவுக்குப் பிராண சேதம் போய்விட்டார்கள். இந்தவேளையிற் சற்பிதான் கப்பலிலிராமற் கரையிலே நின்றான். இந்த அக்கப்பாடு அந்தக் கப்பலுக்கு உண்டுபடுகிற சமயத்தில், அவர்களுடைய நிலைபரம் மெத்த மோசமாயிருக்குதென்று கரையிலே நின்ற துரைமார் கண்டு அவர்களைத் தப்புவித்துக் கரைக்கு இழுத்துக்கொள்ளும் பொருட்டாய் ஒன்றின்பின்னொன்றாகக் கயிறுகளை எறிந்தபோது, கப்பலின் இரண்டாந்தலைவன் இதைக் கவனியாமற் குடித்து வெறித்து அறிவு மயங்கிக் கிடந்தான். உலகம் முழுவதும் எங்கே பார்த்தாலும் இந்தக் கொடிய குடிவெறியின் காரணத்தினாலேதானே நிற்பந்தங்களுங் கேடுகளுந் தேசத்தில் அதிசப்பட்டு வருகுதென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. கடலிலே அல்லது கரையிலே உண்டுபடுகிற இடையூறுகளினாற் சேதப்படுகிறவர்களிற் பத்தில் ஒன்பதுபேருக்கும் இந்தக் குடிவெறியே காரணமென்று துலாம்பரமாய்த் தெரிய வருகின்றது. இதிற்சேர்ந்த இரண்டாங் கப்பித்தானுங் கிலாசுகாரரும் இந்தவேளையிலே குடிவெறி மயக்கமில்லாதிருக்கச் சம்பவித்தால், கப்பலுக்குச் சேதமேயல்லாமற் சீவனுக்கு மோசமில்லை. மேற்சொல்லப்பட்ட, உாசரு பேரில், கப்பலைச்சேர்ந்த பன்னிரண்டு ஏரோப்பை மனிதரைத்தவிர மற்றவர்களெல்லாரும் ஊர்ப்பிறந்த மனிதர்களாயிருந்தார்கள். இந்தக் கப்பல் இறங்கு நகரிக்கு யுத்தத்துக்குப் போதும்படி பாரமேற்றக் கத்துவாரத்தில் நின்றது.

தகைத்தியத் தீவார் இனிமேல் தங்களுக்கு இராசாத்தி வேண்டாமென்று சொல்லித் தங்களுக்குள்ளே தானே ஒருவரைத் தெரிந்தெடுத்து முதலாளியாக வைத்ததினால், அவர்களுக்கும் இவ்விடத்தில் இராசாத்தியுடைய பட்டாளத்துக்கும் யுத்தமுண்டாயிற்று. அதிலே தங்களுக்கு இராசாத்தி தேவையில்லையென்று சொன்னவர்கள் முதன்முறை தோற்றோடிக் கலைந்தும், திரும்ப அவர்களெல்லாரும் ஒருமிக்கத் திரண்டு கனசனத்தைச் சேர்த்துக்கொண்டு இராசாத்தியுடைய பட்டாளத்தை நெருங்கிப் போய் அதைத் துரத்தித் தாங்கள் தெரிந்தெடுத்தவரையே முதலாளியாக்கினார்கள். இரண்டுபக்கத்திலும் இறந்தவர்கள் சிலருண்டு. பட்டாளந் தோற்றுப்போனதென்று இராசாத்தி கேள்விப்பட்டுத் தானும் யுத்தகளத்துக்குப்போய் அங்கே சீவமோசத்துக்கு ஏதுவாயிருந்த இடத்தில் நின்றுவிச்சுத் தீவுக்குப்போன ஒரு பிரன்ஸ் கப்பலில் அடைக்கலமாயேறித் தப்பிக் கொண்டாள். ஆனாலும் அவள் தன்னிராச்சியத்திலுண்டான குழப்படிகளெல்லாவற்றையுந் தணித்துக்கொண்டு திரும்ப வேறொரு கப்பலிலேறித் தகைத்தியத் தீவுக்கு வந்துவிட்டாளென்று ஒரு பேச்சுண்டாயிற்று. அதின் உண்மை முற்றுந் தீர்மானப்படவில்லை.

சத்தியாசத்திய சமயம்.—உலகத்திலேயும் காண்கின்ற பற்பல சமய பேதங்களில், உண்மையான சமயங்கள் உண்டென்பதை நிருபிக்கில் உண்டென்றே குறிப்பதன்றி அம் மெய்ச்சமயமே அதிகம் பெறுமானமுள்ளதென்றும் நிச்சயிக்கின்றது. இப்படியில்லாதிருந்தால் பொய்ச்சமயந் தோன்ற இடமில்லை. பெறுமானதாயிராத உடமை ஊரிலே நடமாட்டமில்லாதிருந்ததேயானால், ஒருவன் கள்ள உடமையை உண்டாக்கமாட்டான். மெய் நாணயம் இல்லாதிருந்தாற் பொய் நாணயம் இருக்கமாட்டாது. அப்படியே மெய்ச் சமயம் இல்லாதபோனாற் பொய்மார்க்கமும் இராது. ஒரு பொருளில்லாமல் நிழலில்லாததுபோல, ஒன்றில்லாமல் மற்றொன்றிருக்கமாட்டாது. கிறிஸ்து மார்க்கத்திலும் மாய்மாலிகள் இருப்பதினாலே அம்மார்க்கத்தைப் பொய்யென்று தள்ளுகிறவன் எப்படிப்பட்டவனேயானால், ஆபரணங்களிற் சிறிது களை கள்ளமிருப்பதினால் தன்னுடைய ஆபரணங்களுங் கள்ளமென்று எறிந்துவிடுகிற பைத்தியக்காரனைப்போலே இருக்கிறான்.

வெகுகாலமாகக் கிறிஸ்தவர்களைத் துன்பப்படுத்திக் கொலைசெய்துவந்த, மட்டைக்காஸ்கரென்னுந் தேசத்தில் அஞ்ஞான இராசாத்தி காலஞ்சென்றுபோனாளென்று கிறிஸ்தவர்கள் கேள்விப்பட்டபோது, இனித் தங்களுக்குச் சகாயங்கிடைத்ததென்று எண்ணினார்கள். ஆகிலும், அவள் இன்னும் மரணிக்கவில்லையென்று பிறகிட்ட ஆடிமாதம் எட்டாந் தேதியிலன்று பிரசித்தஞ்செய்த நியுயோர்க் ஒப்சேவரென்னும் புதினப் பத்திரிகையினால் தெரிய வந்தது. அவள் தான் செய்துவரும் அக்கிரமங்களை விட்டுக் குணப்பட்டு மனந்திரும்பித் தன் துட்டச் செய்கைகளைச் சீர்ப்படுத்தும்படி கடவுளை நோக்கிப் பிரார்த்திக்கிறோம்.

MORNING STAR.

Jaffna, Thursday, October 28, 1852.

CARELESS WORDS.

What power is there in the human voice! Speech is one of the principal attributes, distinguishing man from the brutes that perish. It has power to waken in the breast of man the best and holiest emotions; or, on the contrary, the vilest passions may be roused by this faculty. Some of man's chief joys spring from the capability which he has of uttering his desires and hopes, his sorrows and trials in the ear of his fellow man, and in receiving from him sympathy in trouble, and congratulation in the time of rejoicing.

Let him who has been wont to mingle freely with mankind, enjoying the sweets of society and the communings of friendship, be at once deprived of all human society, incarcerated in a prison's dark cell, and he will feel that, being deprived of the sound of the human voice and having no one in whose ear to tell the story of his woe, is an aggravating potion in his cup of sorrow. Not to know from the tones of others that they sympathize with us, to be shut out from the hearing of man's voice, to be prevented from communing with those dear to us, is one of the greatest punishments that can be inflicted upon man.

Now, when the power of speech is so easily seen by all, to be one of Heaven's most valuable gifts to man, is it not strange that so few prize it as they ought, and that so many pervert it to base, unworthy purposes,—to causing unhappiness, heart-burnings and heart-aches among those with whom they dwell? To the unlawful use of the tongue,—to *careless words*,—may be justly attributed the great majority of petty strifes, bickerings, jealousies, and other crimes even to the worst, such as revenge, rapine, murder and bloody war, which disgrace and destroy thousands of the once noble race of man.

Where is the individual who cannot speak from his own sad experience of the power of a word,—a single thoughtless expression,—in embittering all his pleasurable feelings, and causing him to weep in sadness and alone? Who cannot, in looking at his past life, recollect instances when a remark from another, upon a real or supposed defect in character or person, has caused the keenest pain, and as it were a crushing of the spirit? Though long years have passed since the withering remark was uttered, yet it is still remembered, and the time, place and circumstances, as distinctly as if it had been yesterday. Who has not seen difficulties commence, by a word hastily and angrily spoken, which have grown to mountain size and have separated chief friends? That which was uttered by one, renowned for wisdom, thousands of years ago, that "*Death* and *life* are in the power of the tongue," is still full of truth, and many are living to-day who can with sorrow attest to its verity.

Doubtless many who are in the habit of using the tongue carelessly, thus causing bitter feelings which the heart of the wounded can only know, are in the habit of so doing from want of reflection—not really designing to grieve the feelings of others. However this may be, all ought to be careful how they let loose this "unruly member." It is much easier, even when excited by passion, to curb the tongue, than it is, many times, to make good the evil done by giving loose to that member which no man can tame."

Well would it be if all would strive—instead of barely keeping the tongue from evil—to make use of it in doing good, in uttering words of kindness and sympathy, in encouraging noble purposes in the minds of the young, in condemning profanity, impurity and all sin, and in doing good as opportunity is given. Words are the great means of elevating mankind;—persuasion and right motives placed before individuals exert an almost omnipotent influence in making men better. Words uttered, in their influence, do not end with him who speaks them—do not affect the interests of time only, but reach far into the future. One of the best living writers for the young has said in this connection, "Remember that every word you utter, wings its way to the throne of God and is to affect the destinies of your soul forever."

Upon the subject of careless words there is an excellent piece of poetry, as follows:

Beware, beware of careless words,
They have a fearful power,
And jar upon the spirit's chords
Through many a weary hour.

Though not designed to give us pain,
Though but at random spoken;
Remembrance brings them back again—
The past's most bitter token.

They haunt us through the toilsome day,
And through the lonely night,
And rise to cloud the spirit's ray,
When all beside is bright.

Though from the mind, and with the breath
Which gave them, they have flown,
Yet wormwood, gall and even death,
May dwell in every tone.

And burning tears can well attest
A sentence lightly framed
May linger, cankering in the breast
At which it was first aimed.

Oh, could my prayer indeed be heard—
Might I the past live o'er,
I'd guard against a careless word,
E'en though I spoke no more.

These beautiful stanzas are worthy of being committed to memory and oft repeated. Their sentiments ought to be imbibed and acted upon by every one who would live happily, confer happiness upon others, and do honor to God who gave the power of speech.

Error in Judgment.—Captain Basil Hall, of the English Royal Navy, who traveled extensively in America in the years 1827 and '28, and who published to the world the results of his observations, and his views and opinions, in a work entitled "Travels in North America," thus speaks of the enterprize of building a railway from Albany to Boston, which was just then beginning to be agitated.

"In the course of this agreeable day's journey, we traversed a considerable portion of the route over which it has been seriously proposed, I was assured, to carry a railroad between the cities of Boston and Albany. No single state, still less any section of the Union, it seems, likes to be outdone by any other state; and this feeling of rivalry, stimulated by the success of the great Erie Canal—an undertaking highly favored by nature—has, I suppose, suggested the visionary project in question. Albany and Boston lie nearly east and west of each other; while much of the intermediate space is so completely ribbed over by a series of high ridges running north and south, that the railway in question would have to pass along a sort of gigantic corduroy road, over a country altogether unsuited for such an undertaking. In answer to the appeals frequently made to my admiration of this scheme, I was compelled to admit, that there was much boldness in the conception; but I took the liberty of adding, that I conceived the boldness lay in the conception alone; if it were executed, its character would be changed into madness."

To show the *unsoundness* of Captain Hall's judgment—and it is almost equally faulty in multitudes of opinions expressed in his two volumes—we need only say that the railway alluded to, which is 201 miles long, has been in very successful operation throughout its entire length for *ten years past*, and that about one fourth of the distance was run over constantly by trains of cars in six years after the publication of Captain Hall's Travels. If Captain Hall be alive, and if he were again to visit America, we cannot imagine what would be his feelings in seeing enterprizes carried out, which before were only ludicrous to him. He would find another railway building parallel to this, and leading to the same cities, Albany and Boston—a work very difficult in its nature, as it is necessary to make a tunnel through a large mountain, but which is required for the convenience of the public. He would also find in the state of New York one railroad, all within its own limits, *four hundred and forty-six* miles in length!

☞ "Excelsior Summum Bonum" has tried the third time, and has condensed his article remarkably. We print it just as it was sent. We do not understand the appropriateness of his Latin motto, the translation of which is, "even the prickly bramble yields the amomum," a precious herb used in embalming. Does E. S. B. consider himself a *bramble?*

In reply to his query, we beg to refer him to the general character of the Star, and we also assure him or any of his friends that if they will send us articles which have any just claims to be called "literary and scientific correspondence," they will meet with a hearty welcome and a ready admission to the columns of the Star, at least to the extent of our limits.

To the Editor of the Morning Star.

"Feret et rubus asper amomum."—*Virg.* 3. 5. 89.

Mr. Editor:—The undersigned (the object of your "repeated rebuffs") has through his indefatigable "trait" of perseverance, which "conquers almost every imaginable obstacle," condensed his extensively treated subject to the following query.

Why is it that, against all speculation and practice, you do not give place to literary and scientific correspondents in your "Morning Star" which is naturally expected to meet every taste?

Believing, by this time, to be translated to the residence of your "ordinary mortals" and "astonishingly improved,"

He begs to remain, sir, yours, E. S. B.

☞ We have received from E. S. Whitehouse, Esq., Agent for the "Colonial Life Assurance Company," an Almanac for 1852, published by that association, which, besides information concerning the company and its designs, has many useful statistics and much valuable information of a general character. The Almanac too, is one of the most beautiful specimens of the typographic art that we have ever seen. We trust the subject of life assurance may receive that attention from the community which it justly deserves—that attention which is bestowed upon it in Great Britain and America, where thousands insure their lives, and where many widows and fatherless children are now receiving the great benefits arising from the kind foresight and thoughtfulness of the husband and father while he was yet alive and in health.

☞ We observe that the *Harbinger*, the second screw steamer of the new Cape line, was 74 days performing her voyage to Calcutta. This is ten days longer than the time assigned by the company, and two days longer than the run of the *Queen of the South*. Very great and general dissatisfaction is felt with this company on account of its high charges. In consequence of some severe remarks as to their high charges, &c., published in the Calcutta Morning Chronicle, the agents of the company in that city, have, in a pet, ordered their advertisements to be withdrawn from the columns of the Chronicle. "But," says the Friend of India, "the press of Calcutta is not to be muzzled through the medium of its advertisements." We hope not.

Rev. Thomas Cryer of the Wesleyan Mission, died at Madras, by cholera, Oct. 5th. He arrived from Bangalore on the 1st of Oct., and was attacked with this fearful disease soon after. Mr. Cryer has been long known as an earnest and consistent missionary. But his race on earth is ended. May it please the Lord to send forth not only laborers to fill the place of the falling, but to occupy many new fields.

Died.—In Jaffna, on Sunday, Oct. 3, Anne, wife of Mr. J. E. Nolan, aged 19 years, 10 months and 16 days, leaving an afflicted husband and four little children to bemoan their loss. "Her sun has set at noon."—Com.

Drunkenness Again.—In another place we give an account of the melancholy shipwreck of the *Successor* at Madras. Every thing that could be done from the shore to extricate the unfortunate crew from their perilous situation was done. Capt. Little bringing science to aid humanity threw line after line over the doomed ship, yet there was no one on board capable of completing the benevolent intention by bending on a rope by which in every probability the better part of them might have been drawn safely to the shore. The man who should have directed this, had, alas, lost all command of himself, he was in a state of beastly intoxication, and thus near upon a hundred lives have been sacrificed. How frightfully does this horrid vice of drunkenness swell the amount of crime and misery throughout the world, and each one who indulges in the accursed thing thinks that only himself is the sufferer. If they were classified it is probable nine-tenths of the lives sacrificed by accidents on ship board and on shore might be traced to this frightful source of misery.

Colombo Examiner, Oct. 20th.

We say listen to the Examiner, as above, and think of the dying shrieks of one hundred of our fellow men who lost their lives—is it too much to say?—through the influence of the drinking habits in the community! What should be done to stay this tide of woe and misery—of which this dreadful loss of life through the drunkenness of one man, is but one *single solitary wave*—WHAT SHALL BE DONE TO STAY THE TIDE NOW SWEEPING OVER CEYLON? What will our friend of the Examiner *do?*

Storm and Wreck at Madras.—A fearful storm, accompanied with the wreck of two vessels and many dhonies, occurred at Madras on the 8th and 9th inst. One of the vessels, the *Successor*, had on board 243 souls, of whom, says the *Madras Atheneum*, "less than 100 were saved. Had the means used to bring them ashore been availed of, not one would perhaps have been drowned, but the truth must be told, that there was no one to guide them. The chief mate was helplessly drunk, and the Captain and second officer ashore." Of these 243, all were natives, except 12 Europeans who formed the crew of the ill-fated vessel.

The Colombo Observer, speaking of the loss of so many lives, which might have been saved, had not the first mate been "helplessly drunk," very properly asks this question, "Of all the journalists who will chronicle this melancholy fact, how many will be led to modify the severity of their attacks on the fanaticism of teetotalers?"

Baptism of two learned Natives.—On Sunday the 11th of June, 1852, there occurred an event in St. James' church, Delhi, which we venture to prophesy will long be remembered. On that day were admitted into the bosom of the Christian church two of the most distinguished natives of India. The one Ram Chunder, professor of science in the Delhi College, well known as the author of a mathematical work of very considerable ingenuity and originality of thought; the other Chamin Lall, formerly a pupil of Delhi College, afterwards a student of the Medical College, Calcutta, and now sub-assistant surgeon of Delhi, and well known as one of the ablest and most successful native medical practitioners in Upper India. For several days previous to their baptism, the excitement in the town of Delhi was immense, and every possible influence was brought to bear upon them to prevent their abandonment of their former faith. During the ceremony it is calculated that 10,000 natives were in and around the church. The whole scene was full of solemn impressiveness, not from any external pomp that might be attempted in the ceremony, but from the things signified by these outward signs. Perhaps, in one point of view, no such event as this has taken place since the arrival of the British in India. These are no ordinary conversions. Both are men of mature years, both remarkable for talent, and for sound judgment. In the whole affair, from the beginning to the end, there has not been the slightest spice of enthusiasm. The conversion is the result of a long, patient, and dispassionate investigation. Both have been trained to think from their boyhood, both have for a long time had doubts respecting the divine origin of their own religion; both have for a long time paid homage to the morality of the gospel; and now, having satisfied themselves, without the intervention of missionary or clergyman, of the divine origin of the Christian religion, they have abandoned their own superstition for the purer faith.—*Agra Messenger.*

The Betel Chewer's Cancer.—We have been anticipated by our esteemed contemporary of the Morning Star, in calling the attention of natives in particular, to the fearful disease so common in the country, and which may be called the "betel chewer's cancer," from the frequency with which it appears in persons addicted to the use of the common masticatory. The disease is not altogether unknown elsewhere; but so very often afflicts those who chew betel, that to this cause it is to be attributed; as also is the absorption of the gums which deprives Asiatics—male and female—of their teeth prematurely. Numbers of cases with this disease are constantly applying for relief: we have seen two on a single morning. It appears as a warty excrescence on the gums, lips, or inside of the cheeks, and gradually spreads to the adjoining parts; ulcerates until the unhappy individual presents the most pitiable spectacle; and destroys his life after prolonged suffering. The only cure is an early operation,—cutting out the diseased part; but as people seldom apply for assistance until the disease is somewhat advanced, in no class of cases are operations so unsuccessful as in the "betel chewer's cancer."—*Colombo Observer, Oct. 14.*

Electric Telegraph.—On Saturday last, we were gratified by an exhibition of the telegraph in action. The experiment was perfectly successful, and with an almost uninterrupted line of permanent posts in the shape of cocoanut trees, extending from Colombo to Galle, the difficulties seem lighter than in any part of India. How the iron wire is to be preserved from the effects of our very humid and saline atmosphere on the one hand and from the depredations of the natives on the other, seems to be the great question for solution. Dr. Lamprey, we imagine, will seek for information on these points from those connected with the Indian Experimental Line.

Colombo Observer, October 18.

Rapidity of Speaking.—Daniel Webster is said to speak at the rate of from 80 to 110 words a minute; Gerrit Smith from 70 to 90; Dr. Tyng from 120 to 140; Henry Clay (very recently deceased) from 130 to 160; Mr. Choate and the late John C. Calhoun from 160 to 200.

REMINISCENCES OF A RECENT VISIT TO AMERICA. No. 18.

While at Stroud, I attended a public meeting in connection with a deputation from the "London Missionary Society." On this occasion I had opportunity of reporting myself from Tillipally, as the successor of one of their missionaries at that station. The Rev. Mr. and Mrs. Palm, in the service of the L. M. S. were stationed at Tillipally from the year 1803 or 1804 till 1810. Through failure of health and other untoward occurrences, the station was abandoned, and Mr. Palm's mission regarded as a failure. I was happy to enumerate to a large and attentive audience substantial advantages that had accrued to our mission from the incipient labors of Mr. and Mrs. Palm; quite sufficient to show, that "Herein is that saying true, one soweth and another reapeth." At Worcester I had the pleasure of being introduced to the Rev. Mr. Knill, a missionary sent out to Madras by the L. M. S. in the year 1816 or '17. Finding the climate to be decidedly unfavorable to health, he soon left India, and was employed for many years as a missionary in different parts of Russia. Interesting accounts of his proceedings have frequently appeared in missionary periodicals, and it was gratifying to learn that he had not lost his first love for the Hindus in the Tamil field; among whom he had hoped to spend his life in mission labors.

He related to me an incident showing that the little he acquired of the Tamil language at Madras, had not been entirely useless. While he was in Russia it happened that two traveling Hindu merchants were brought before the Court on suspicion of treasonable or other evil designs. A paper in their possession had been seized and adduced in evidence against them; but no one in the court could read the writing. This circumstance having been brought to the notice of Mr. Knill, he went to the Court and was able to decipher, that the paper contained nothing more than an account of the traveling expenses of those merchants from one place to another, whereupon they were discharged. I give this as a theme for thought to those missionaries, who, through various causes, are compelled to leave India for other fields of labor. "What ye know not now ye shall know hereafter."

At the meeting in Stroud I was introduced to the Rev. Mr. Buzacot who was of the Deputation—a returned missionary from Raratonga, one of the Hervey Islands of the Southern Pacific. One object of his revisiting his native country was to superintend the printing of the Sacred Scriptures in the language of those far distant islanders. From a recent periodical, we learn that the work has been successfully accomplished, and that Mr. B. has embarked with a printed edition of the "words of eternal life," for his adopted island home. I had several opportunities of listening to his statements both in public and in private, respecting the progress of the gospel both in Raratonga and other neighboring islands. They were truely surprising and encouraging; and wholly in keeping with the best accounts, we have received from the Feegee, Sandwich and other islands of the Pacific. The many and sudden transformations of character and conduct witnessed of late years by the preaching of the gospel among savages and cannibals, who had fallen to the lowest depths of ignorance and vice, are striking illustrations of the truth of our Lord's declaration that the "last shall be first." And it is yet to be seen what will be the race and the career run by nations and tribes, now for the first time starting from a new point of civilization and Christianity, freed from the shackles of caste—the fascinations of idolatry and from the pride of philosophy, falsely so called, by which the whole Hindu race have been for ages past, and still are (they themselves consenting,) held in hard and cruel bondage. Hence we find that not a few of those, who, from among the Hindus appear to be genuine converts to Christianity continue *long* in a state of babyhood and imbecility—whether in regard to decision of character, Christian self-denial and self-sacrifice, or of *wholeheartedness* in the service of Him who gave his life a ransom for them. But we who are *fathers* know that the *weaklings* and *invalids* of the family awaken a peculiar interest and a tender solicitude in the parental heart, which are patiently exercised in the confidence of hope of being made proportionately joyful in "the latter end."

The London Missionary Society, by whom the Rev. Messrs. Palm, Knill, and Buzacot were sent forth to the mission field, was formed in London 1795, three years after the formation of the Baptist Missionary Society, mentioned in a previous article. At its formation, it was composed of Christians of different denominations from different parts of Great Britain, who took an interest in the conversion of the heathen. At the commencement of 1850, this society had under their supervision in the four quarters of the globe, 460 mission stations, 170 European missionaries, 700 assistants as lay preachers, 12,000 church members and 16,000 children under instruction.

We are given to understand that Mr. Mooyaart intends to discuss the following topics in his second lecture on the 2d Nov., which is to take place at the Police Court at 8 o'clock, P. M. 1st. A summary review of the subjects in the first lecture. 2d. The consideration of the corrective process in the civilizing progress, mainly effected by the reciprocal influences which are perpetually operating in human affairs. 3. The development of the two powerful motives, namely religious zeal and the desire of wealth and dominion, which urged men in Europe in the 16th century, to great and splendid achievements. 4. The nature, progress and effects of the Portugnese ascendency in India and Ceylon. 5. The character of the Dutch supremacy after supplanting that of the Portuguese. 6. The rise and progress of the new class of Euro-Asians consequent on the intermixture of races. 7. The history of the British dominion opening a new epoch in the future destiny of Ceylon. A third lecture is to come off on the 16th Nov. *,*

THE LAST 50 YEARS.—The world has advanced more during the last half century, than in the previous 500 years. When it was 5800 years old, it contained 4,000,000 copies of the Bible in fifty languages, spoken by 200.000,000. The last 50 years has increased the Bibles to 30,000,000 in 200 languages, spoken by 600,000,000. Fifty years ago, next to nothing was known about the heathen, few countries were open to missionary effort, and the missionary work had hardly begun. During this period, a knowledge of heathenism has been diffused, $40,000,000 raised, 2,000 missionaries sent, 4,000 churches organized, 250,000 persons received, and as many collected into schools. As printing, the compass and other secular inventions preceded the reformation in Luther's time, we trust that the steamboat, power press, railroad and telegraph, are the precursors of some still greater moral event.

Rev. T. Little, in the Home Missionary.

VARIOUS ITEMS.

Though the Romish bishops and the priests of Ireland are now doing all in their power to arrest the tide of emigration to America, and thus prevent the conversion of their people to Protestantism, they are not likely to be successful, because those who remain in Ireland have, with scarce by an exception, relatives and friends in the United States who are supplying them money, and urging their emigration to the "happy land," with all the eloquence of argument and affection.

The yearly cost of a large ship of the line is about 341,000 dollars—more than 50,000 dollars beyond what is expended by the A. B. C. F. M. for the conversion of the world! Better men than Judas may well inquire, "To what purpose is this waste?"

It is grateful to learn that the Queen of Tahiti maintains her christian character amid the difficulties that surround her, and that neither French usurpation nor Romish idolatry have prevailed to seduce her from her fidelity.

The Romish church requires all in its embrace to go to the confessional once a year at least; but few or no men in America ever go; it is the *women* only who by scores make confession to the priests of their evil thoughts and deeds. Are they the only sinners?

The condition of Panama is gloomy enough; its inhabitants are degraded, its churches dilapidated, its walls broken down, and grass, weeds, and even trees are growing within the decayed buildings. Catholicism has done it.

3,027 sailors have had the protection of the "Home," in New York the past year, and 33,527 in ten years. Many of them have been saved from destruction; 993 have signed the temperance pledge, and 370 inebriates have been reformed.

In Jamaica, where fifty years since groaned the down-trodden bondman, the colored men now occupy seats at the bar, on the bench, in the pulpit, and at the table of the governor.

Australia is more than twenty-eight times as large as all "the British Isles," and must soon become to England what America has already become to Ireland.

A Chinese New Testament, printed with metel types, and of a superior character, has been forwarded to the Directors of the London Missionary Society, and is sold for *four pence*.

When America shall become as densely populated as Holland, it will contain 887,433,000 soul.—equal to the present entire population of the world.

The Belgian government have made an arrangement for 50,000 emigrants to proceed to Mexico; and their example is followed by other states.

No less than 64 clergyman now officiating in the established church in Ireland, were once Roman Catholic priests or laymen.

The total supply of water to the city of London in 1849 was 16,200,000,000 gallons—equal to 164 gallons a day to each house.

Upwards of 40,000 men are toiling away from earliest morn till latest eve, in search of the golden ore of Australia.

CHUNDICULY SCHOOL IMPROVEMENT SOCIETY.—The second anniversary of this society was held on Friday eve, the 22d inst., at 7 o'clock, in the school bungalow within the mission compound. Mr. John Philip occupied the chair. The meeting was opened with singing, and prayer was offered by Mr. W. C. Gomiss.

After some introductory remarks from the chair, the report of the committee was read by the secretary; after which Mr. R. Williams spoke upon this resolution, "That considering the advantages which have been realized by the members, we cannot but bestow our best commendation on the plan of lecturing carried out by the society so successfully."

Mr. R. A. Philips spoke to this point, "That this meeting views with pleasure the existence of similar institutions, and congratulates them, on their success in advancing the intellectual and moral character of the youth of Jaffna."

Mr. Frederick John supported the resolution, "That the formation of similar societies in Jaffna, with which we would like to identify ourselves, is indicative of a thirst for improvement."

Mr. Josiah Wilson urged this topic, "That in taking a retrospective view of the short history of the society, it is to be acknowledged that there is abundant cause of joy, when it is considered that it has forced its way through much opposition and has arrived at the third stage of its existence, though without patronage."

Mr. F. Sepion supported the declaration, "That in an age so enterprising and in a country where men of talent are not wanting, it is little short of disgrace to the educated in Jaffna to be slack to embark in any attempt for the advancement of education, civilization and true relig'on."

Mr. W. C. Gomiss urged the proposal, "That a general meeting of teachers and others interested in the welfare of this society be called, for the adoption of the most effectual measures for carrying out on a more extensive scale than what has hitherto been wholly conducted by the students only of the Seminary."

Then, on the motion of Mr. Elijah Hoole, seconded by Mr. J. Wilson, the thanks of the meeting were offered to Mr. J. Philip for his able conduct in the chair.

After the many interesting speeches by the persons above named, some general but encouraging remarks were kindly made by Mr. Thomas Mortimer, and Mr. Solomon John, president of the society for the last year.—COM.

RAJAH OF COORG.—The Madras Athenæum informs us that the Rajah of Coorg has been ordered by the Court of Directors to return to India with all practicable expedition. It appears that the Rajah claims a sum of sixteen lakhs of rupees lent by his father to the Company, about thirty years ago. The interest upon this sum at five per cent., was regularly paid until it became necessary to dethrone the Rajah for "rebellion," when the money was summarily confiscated. The Rajah, finding that it was impossible to obtain restitution in India, expressed a desire to have his daughter baptized, and under this pretence, obtained leave to visit England. He had no sooner arrived, however, and placed his daughter under the protection of the Queen, than he began to agitate his claims, and hence the order for his immediate return.

Friend of India.

We are sorry to learn by recent letters that Mr. Minor, who is now living in New Haven, Connecticut, has been not a little afflicted by sickness in his family, and that his youngest child, James Eckard, died of dysentery in August. Its age was about 16 months.

OVERLAND INTELLIGENCE.

We have English dates to Sept. 24. The Duke of Welling ton is dead. He expired on the 14th of Sept., very suddenl His age was 83. His funeral is to be on "the grandest poss ble scale;" and will not occur till after the meeting of Par ament.

The question between America and England does not ap pear to be definitely settled. A line of steamers to the we coast of Africa was to commence running in September.

FRANCE.—The empire is inevitable—67 councils-gener prayed for it and 19 express gratitude for the blessing which they enjoy under the present government.

In Prussia and Warsaw, the cholera has committed frigh ful ravages: it is thought to be slowly traveling towards En land.

AMERICA.—The Whig Convention of the State of Georg which holds about 100,000 votes, has nominated Mr. Webs for the Presidency.

Another fearful steamboat disaster has occurred, by wh 300 lives are supposed to be lost. This accident is said have been the result of carelessness. Two boats upon La Erie came in collision by which one was so much injured as sunk soon after.

Queen Pomare's children are made sovereigns of the So ety Islands.

BOOKS FOR SALE.

FOR sale on application at the Jaffna Library, t undermentioned Tamil books at the prices en merated.

			£ s. d.
24	copies of	Introductory Grammar,	0 5 6
24	do.	Elementary Arithmetic,	0 17 0
24	do.	Reading books,	0 8 9
50	do.	Primer,	0 7 6
50	do.	National school books,	0 4 0
24	do.	Parables of our Blessed Lord,	0 2 0
24	do.	Discourses of our do.	0 2 6
24	do.	Miracles of our do.	0 2 0
100	do.	Church Catechisms,	0 15 0
12	sets of	Alphaphets,	0 6 9

6 sets of large size of Alphaphets 2*s*. 6*d*.; 2 Hym books, 6*s*.; 4 copies of sermons, No. 12, 4*d*.; 3 do. d No. 13, 2*d*.; 4 do. do. No. 14, 2*d*.; 6 copies of Fi Homily 9*d*. 2p Oct. 27, 1852.

CHUNDICULY SEMINARY.

THE above Seminary is open for students, w will be admitted on a monthly payment of 6d. for board, or 5s. including books.

Each student will be expected to pass an exami tion in English Reading, Grammar, Elements of Ge raphy and Arithmetic as far as the Rule of Thr before being admitted.

Chundiculy, October 5, 1852 1p

COLONIAL LIFE ASSURANCE COM PANY.

RATES OF ASSURANCE FOR CEYLO *Rates for an Assurance of £100, with and wi out Profits.*

Civil Risks.

Age.	Annual premium without profits. £	s.	d.	Annual premium with profits. £	s.	d.
18	3	9	1	3	19	0
19	3	10	4	3	19	11
20	3	11	3	4	0	11
21	3	12	2	4	2	0
22	3	13	2	4	3	2
23	3	14	3	4	4	6
24	3	15	5	4	5	8
25	3	16	7	4	7	0
26	3	17	10	4	8	5
27	3	19	1	4	9	11
28	4	0	6	4	11	5
29	4	1	10	4	13	0
30	4	3	4	4	14	9
31	4	4	11	4	16	6
32	4	6	6	4	18	3
33	4	8	1	5	0	1
34	4	9	10	5	2	1
35	4	11	7	5	4	1
36	4	13	6	5	6	3
37	4	15	5	5	8	5
38	4	17	5	5	10	9
39	4	19	7	5	13	1
40	5	1	9	5	15	7
41	5	4	1	5	18	3
42	5	6	6	6	1	0
43	5	9	0	6	3	11
44	5	11	8	6	6	11
45	5	14	5	6	10	0
46	5	17	3	6	13	3
47	6	0	4	6	16	10
48	6	3	7	7	0	6
49	6	7	1	7	4	4
50	6	10	8	7	8	6
51	6	14	7	7	12	11
52	6	18	8	7	17	7
53	7	3	0	8	2	6
54	7	7	8	8	7	10
55	7	12	7	8	13	4
56	7	17	9	8	19	3
57	8	3	3	9	5	6
58	8	9	1	9	12	1
59	8	15	3	9	19	2
60	9	1	10	10	6	8

Military* and Naval Risk

Age.	Annual premium without profits. £	s.	d.	Annual premium with profits. £	s.
18	3	16	6	4	5
19	3	17	5	4	7
20	3	18	2	4	9
21	3	19	5	4	10
22	4	0	6	4	11
23	4	1	8	4	12
24	4	2	11	4	14
25	4	4	2	4	15
26	4	5	7	4	17
27	4	7	0	4	18
28	4	8	6	5	0
29	4	10	0	5	2
30	4	11	8	5	4
31	4	13	5	5	6
32	4	15	1	5	8
33	4	16	11	5	10
34	4	18	10	5	12
35	5	0	8	5	13
36	5	1	11	5	15
37	5	3	5	5	17
38	5	5	5	5	19
39	5	7	7	6	2
40	5	9	9	6	4
41	5	11	7	6	6
42	5	13	6	6	9
43	5	16	0	6	11
44	5	18	8	6	14
45	6	1	5	6	17
46	6	3	9	7	0
47	6	6	4	7	3
48	6	9	7	7	7
49	6	13	1	7	11
50	6	16	8	7	15
51	7	0	1	7	18
52	7	3	8	8	3
53	7	8	0	8	8
54	7	12	8	8	13
55	7	17	7	8	18
56	8	2	9	9	4
57	8	7	9	9	10
58	8	13	1	9	17
59	8	19	3	10	4
60	9	5	10	10	11

LOCAL DIRECTORS.

HENRY RITCHIE, ESQ., Merchant; THOMAS DAWSON, ESQ., Ordnance; GEORGE ALSTON, ESQ., Merchant; RICHARD F. MORGAN, ESQ., Advocate; BINNY SCOTT, ESQ., Merchant. JAMES & GEORGE SMITH & Co.

AGENTS FOR CEYLON.

For KANDY, FRECKLETON KEIR & Co.
For GALLE, J. J. VANDERSPAR & Co.
For JAFFNA, E. S. WHITEHOUSE, ESQ.

* Military men holding appointments of a civil character, not requiring military service, are charged the rate applicable to civilians.

Jaffna, August 26, 1852. 1y1tam16

Printed and published at the American Mission Press Manepy, Jaffna, by THOMAS S. BURNELL.